

dragenet er fra Leieren af Forlystelsesetablissemmentet „Thalia“ om, at han paa ny maatte faae meddelt Theaterbevilling. Der er anført to Grunde, for at han kunde opnaa dette Ønske. Den ene Grund er et pefuniært Tab, han skulde have lidt derved, at han efter at have faaet Theaterbevilling paa et Aar ikke fik den fornyet. Denne Grund tror jeg nu slet ikke har nogen Vægt. Den Paa-gjældende maatte jo, da han fik Theaterbevillingen for et Aar, overveie, om han kunde være tjent med at tage imod den og benytte den, eller ikke. Det synes efter den ærede Ordførers Udtalelser heller ikke at være Hovedgrunden for Flertallet til at begjære dette Andragende henvist til Justitsministeren. Derimod synes det navnlig at være et andet Hensyn, der har gjort, at man foreslaar Andragendet henvist til Justitsministeren, man siger nemlig, at dengang Andrageren havde Theaterbevilling, var hans Virksomhed, som den ærede Ordfører udtrykte sig, mindre skabelig, end den maa antages at være bleven senere, efter at Etablissemmentet er sunket tilbage mod Sangerindeuøvesenet. I mine Dine er det en ganske besynderlig Grund, at man i saadanne Tilfælde for at blive fri for det, som man anser for et større Onde, skulde vælge et mindre. Man behøver jo nemlig ikke at tage noget af Underne i dette Tilfælde. Det paa-gjældende Etablissemment staar jo under Tilsyn af Politiet, som maa holde det indenfor de Grændser, som et saadant Etablissemment bør holdes indenfor, og det kan ikke være nogen rimelig Grund til at give den Paa-gjældende en Theaterbevilling, at han nu har et Etablissemment, der er slettere; thi saa behøvede Enhver, der ønskede en Theaterbevilling eller en lignende Bevilling, kun at indrette et Etablissemment, der var slettere, naar han vidste, at han derefter kunde komme til Folkethinget og sige: Naar jeg faar denne Bevilling, bliver det bedre. Mindretallet kan derfor ikke være med til at foreslaa dette Andragende henvist til den høitærede Justitsminister. Det er af den Mening, at et saadant Spørgsmaal, om der bør gives en Theaterbevilling eller ei, maa afgjøres efter mange forskellige Hensyn, deriblandt navnlig den Paa-gjældendes Personlighed, og at det derfor ubekjendte bør være den høitærede Justitsminister, der efter sit Skjøn afgjør, hvad der bør ske.

Justitsministeren (Nelleman): Jeg skal med Hensyn til Udvalgets Indstilling under Nr. 3, nemlig Andragendet fra 441 Indbyggere af Bornholm om, at denne Ø maa, hvad Strandinguøvesenet angaar, blive undergivet den almindelig danske Lovgivning, tillade mig at bemærke, at det er et Spørgsmaal, der gjentagne Gange har været paa Bane. Det har været gjort til Gjenstand for Brevveksling med Myndighederne paa Bornholm, om der ikke kunde være Anledning til at gjøre denne Forandring, altsaa Anled-

ning til at gjøre Forordn. af 28de December 1836 om Strandinguøvesenet, som gjælder i det øvrige Rige, gjældende ogsaa der. Der har imidlertid til forskjellige Tider været yttret meget delte Meninger om det, og det er Grunden til, at Sagen ikke er kommen til nogen Afgjørelse. Jeg skal imidlertid i Anledning af Henvisningen, hvis den maatte blive vedtagen, atter sætte Sagen i Bevægelse og navnlig søge at komme paa det Reue med dette Spørgsmaal, dels om der virkelig er en saadan Fordel forbunden med at gaa over til Forordningen af 28de December 1836, at det i og for sig er ønskeligt, og dels om det kan antages, at der virkelig er et almindeligere Ønske tilstede herom paa Bornholm, hvad jo ingenlunde er bevist, forbi der er et vist Antal Mennesker, der underskriver en Adresse eller et Andragende og indsender det til Rigsdagen. Det er ingenlunde noget Nyt, thi det har oftere været under Overveielse, om man ikke skulde gjøre dette Skridt, og det var egentlig ogsaa oprindelig Meningen, dengang Forordningen af 28de December 1836 blev forberedt og forhandlet, at den skulde gjælde for Bornholm med; men da var det Indsigelser fra de bornholmske Myndigheders Side, der foranledigede, at det ikke skete, og at der kom et Reskript om, at Forordningen indtil videre ikke skulde gjøres anvendelig paa Bornholm; men, som sagt, hele dette Spørgsmaal, der jo maatte give Anledning til en Lov, hvis det skulde ordnes i den af disse Andragere ønskede Retning, skal blive gjort til Gjenstand for nærmere Overveielser. — Dernæst skal jeg gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til Andragendet fra Bager Hærtel. Jeg skal ikke opholde Thinget længe angaaende denne Sag, idet jeg nemlig i det Væsentlige kan henholde mig til, hvad der blev anført af den ærede sidsteALER (Bagger), som har havt Sæde i tidligere Udvalg, der have behandlet Bager Hærtels Andragende. Det er i det Væsentlige de samme faktiske Oplysninger, som jeg kunde meddele, der ere meddelte fra hans Side, og jeg skal derfor ikke gjentage dem; men jeg skal blot tillade mig at minde om, at det jo dog, hvorledes man end vil ordne dette Spørgsmaal om Umyndighedserklæringer og deres Afgjælse og Ophævelse, aldrig kan blive saaledes, at det bliver Folkethinget, som afgjør, om en Mand er saa sindssyg, at der er Grund til at holde ham under Umyndighedserklæring eller ikke. Det er den æneste Ordning af disse Anliggender, som jeg tør sige paa Forhaand, at jeg ikke tror, der kan blive Spørgsmaal om. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at den ærede Forsamling ikke paa nogen Maade er istand til at træffe den Slags Afgjørelser, i Særdeleshed da man ikke alene mangler de fornødne tekniske Kunsstfæber i saa Henseende, men overhovedet jo slet ikke har nogen Leilighed til at undersøge Manden. Jeg skal